

налъ, онѣзи, които му завидѣха на онова малко, което бѣше създалъ, и го разрушиха.

Но, нищо. Тукъ сега е добре и спокоенъ. А и тѣ тамъ сж по-добре и по-спокойни безъ него.

Трѣбваше ли и той да сложи въ София надписъ на пжтната врата: „Приема болни“? Когато четѣше този надписъ на нѣкои врати, струваше му се, че пише: „Печеля пари“. И си мислѣше за тѣхъ: Когато събератъ пари, купуватъ си кжщи, автомобили, накити и сребърни лисици на невѣрнитѣ си жени и на вѣрнитѣ си любовници.

Огньтъ догаряше. Успокоенъ отъ тѣзи мисли за положението, въ което се намираше, и доволенъ отъ днешния день, той заспа.

Презъ сжщата нощъ го събудиха. Бѣха довели единъ боленъ. Следъ като имъ послужи и ги изпрати, отново легна.

О, колко е гордъ! Него го търсятъ. Значи, той е нуженъ на нѣкого!

Нѣкакъвъ силенъ трѣсъкъ отекна въ дола. Той се поизправи, послуша се. Да, това бѣше ледътъ, който се пукаше въ рѣката. Топлиятъ вѣтъръ връщаше живота на рѣката. Водитѣ ѝ ще повлѣкатъ надолу ледоветѣ, и животътъ ѝ пакъ ще почне. Той още презъ деня позна отъ въздуха, че пролѣтътъ иде, че е близко, много близко, и ето вече тя е пристигнала.

Не заспа, размисли се, припомни си студентството.

Споменитѣ сж повторно и по-красиво преживяване на онова, което е било и нѣма да се повтори, колкото и да го желаемъ, и може би затова скърбимъ. И все пакъ, съ радостъ се връщаме къмъ него.